

Pregó de Setmana Santa. José Benlloch Fernández, alcalde de Vila-real.

Divendres 15/03/24 19.30h

Un señor de unos 70 años viajaba en el tren, teniendo a su lado a un joven universitario que leía su libro de Ciencias.

El caballero, a su vez, leía un libro de portada negra.

Fue cuando el joven percibió que se **trataba de la Biblia** y que estaba abierta en el Evangelio de Marcos.

Sin mucha ceremonia, el muchacho interrumpió la lectura del adulto y le preguntó:

Señor, ¿usted todavía cree en ese libro lleno de fábulas y cuentos?

Sí, mas no es un libro de cuentos, es la Palabra de Dios. ¿Estoy equivocado?

-Pero claro que lo está. Creo que usted señor debería estudiar Historia Universal. Vería que la Revolución Francesa, ocurrida hace más de 100 años, mostró la miopía de la religión.

Solamente personas sin cultura todavía creen que **Dios hizo el mundo en 6 días**. Usted señor debería conocer un poco más lo que nuestros científicos dicen de todo eso.

Y... ¿es eso mismo lo que nuestros científicos dicen sobre la Biblia? Inquirió el hombre.

Bien, continuó el joven, como voy a bajar en la próxima estación, no tengo tiempo de explicarle, pero déjeme su tarjeta con su dirección para mandarle material científico por correo con la máxima urgencia. Así aprenderá.

El adulto entonces, con mucha paciencia, abrió cuidadosamente el bolsillo derecho de su bolso y le dio su tarjeta al muchacho.

Cuando éste leyó lo que allí decía, salió cabizbajo, sintiéndose peor que una ameba.

En la tarjeta decía: Profesor Doctor Louis Pasteur. Director General del Instituto de Investigaciones Científicas Universidad Nacional de Francia

«Un poco de Ciencia nos aparta de Dios. Mucha, nos aproxima» Esta premisa es definitiva.

Aquest fet va ocórrer el 1892 i és part d'una de les biografies del Professor Pasteur.

La relació de l'Església Catòlica amb la química s'ha donat en importants i coneguts personatges les arrels de fe dels quals són perfectament desconegudes. És el cas del francès **Louis Pasteur (1822-1895)**, pare de la microbiologia i químic de professió, que va començar estudiant en el vi els vidres que l'enterboleixen, i va acabar descobrint els bacteris i els llevats. Va elaborar la teoria infecciosa de les malalties que va donar peu a l'eradicació d'aquestes (principal causa de l'actual longevitat occidental, i també que l'esperança mitjana de vida a l'Àfrica siga poc més de quaranta anys), va desenvolupar les primeres vacunes i va inventar la pasteurització.

És a dir un dels científics més importants de la història moderna, sense les investigacions i descobriments del qual no podríem entendre la vida tal com hui l'entendem, l'alimentació, l'important augment de l'esperança de vida, les vacunes per a lluitar contra els contagis i les malalties infeccioses, ens deia «Un poco de Ciencia nos aparta de Dios. Mucha, nos aproxima»

Era catòlic, apostòlic i romà.

Sembla que va ser la seva piadosíssima dona Marie Laurent filla del rector de la Universitat d'Estrasburg, qui a més d'esposa va ésser la seua assistent científica, qui va retornar la fe al seu espòs. En aquest cas, com en el de tantes i tantes dones en la història, mai sabrem quina part dels èxits científics del professor Pasteur va ser obra d'aquesta dona, com moltes silenciades per la història de forma injusta; que va sentir millor que ningú en les seues pròpies carns el que degué sentir la nostra Mare de Déu en vore al seu fill amat morir a la Creu. El Profesor Pasteur ens va deixar escrites coses com ara:

«... La meua filosofia surt del cor i no de la intel·ligència; per això diguem, em rendisc davant el sentiment d'Eternitat que brolla espontàniament a la capçalera d'un fill volgut a punt d'exhalar el seu últim sospir. En aquests moments supremes, en el profund de la nostra ànima, presentem que el món ha de ser alguna cosa més que una mera combinació de successos deguda a un equilibri mecànic, sorgit simplement del caos dels elements per una acció gradual de les forces de la matèria.

I es que Louis i Mari van vore morir 3 dels seus 5 fills , després de durs moments d'angoixa i sofriment, víctimes del tifus en la seua infància.

Supose que molts de vostès estaran sorpresos de que comence les meues paraules en aquest pregó, amb aquesta història, parlant de ciència... probablement no és el que esperaven.

I és que un pregó és :

Promulgación o publicación que en voz alta se hace en los sitios públicos de algo que conviene que todos sepan.

Discurso religioso en que se anuncia al público la celebración de una festividad y se le incita a participar en ella.

És doncs aquesta, la meua missió avui , anunciar una festa, explicar la meua visió particular de què significa la mateixa, el perquè la celebrem cada any, i convidar al nostre poble a participar, com fem cada any, seguint la tradició, les lliçons i ensenyances del magnífic llegat en valors dels nostres avantpassats. Valors cristians que ens identifiquen i creen comunitat, germandat, parròquia , família, estima i ajuda mútua.

Els reconec que quan la presidenta Carmina Arrufat me va comunicar el meu nomenament, vaig sentir de cop un seguit d' emocions: gratitud , alegria , nostàlgia, nerviosisme, vergonya, un poc d'ansietat, un poc de por, responsabilitat...

Saben els qui me coneixen que estic acostumat als discursos, als actes públics, com advocat, com alcalde i per formació. Però hui no era un acte més per a mi, ni per als amfitrions (la nostra Junta Central de Setmana Santa) ni per al lloc que ens abraça (la nostra Església Arxiprestal Sant Jaume), ni per al nostre poble, Vila-real.

Per a mi, enguany compliré 50 anys de vida, mig segle, casi res. Moments de certa crisi i reflexions, moments en els que un ja ha entès, que com deia de manera preciosa el gran poeta Machado.

Caminante, no hay camino,

se hace camino al andar.

Al andar se hace el camino,

y al volver la vista atrás

se ve la senda que nunca

se ha de volver a pisar.

Moments de pau i maduresa, moments d'entendre i acceptar que no tot el camí el decidim nosaltres, però que Déu sí fica en les nostres mans la major part del mateix.

“Que Déu proveirà” com ens han ensenyat a dir a casa, però jo afegisc que nosaltres estem per a ajudar-li en el camí. – Dios provee y nosotros estamos para allanarle el camino-

Any especial per a la nostra Junta Central de Setmana Santa, perquè compliu enguany també mig segle. Mig segle al servici de la fe, de la tradició , i en especial de la comunió entre els germans , congregats en les 10 confraries que contribueixen a celebrar a Vila-real una de les més importants setmanes santes del món. Ara ja festa d'interés turístic autonòmic i estic segur que aconseguirem en tot el treball que esteu fent que des d'ací reitere les meues felicitacions, reconegut enguany per tota la corporació municipal de Vila-real del nostre Ajuntament com a medalla d'or de la nostra ciutat, majors fites com la de festa d'interés turístic nacional que prompte impulsarem.

Per a la nostra parròquia que compleix enguany 750 anys d'història, i per a Vila-real, en el seu 750 aniversari que celebrarem fins a febrer de 2025.

Aquest poble fundat fundat pel Rei en Jaume, que es banya en les aigües del Millars, que es feliç bressol d'artistes, i sepulcre d'un gran Sant, el nostre pastoret, humil, esforçat i alegre . El nostre Patró , el de la nostra Diòcesi i dels congressos Eucarístics Internacionals, Sant Pascual que fa poc va acompanyar ací mateix junt a la nostra Mare de Deu de Gracia al nostre estimat Crist de l'Hospital

Entendran ara doncs, perquè me van envair tants sentiments , important responsabilitat històrica assumia .

Vaja per davant que he preparat aquestes paraules des de el cor, i amb una enorme gratitud per donar- me este enorme honor, que espere estiga mínimament a l'altura de les expectatives.

He volgut titular aquest pregó en les següents paraules:

Déu, Ciència, emocions: La Setmana Santa. El major manual d'intel·ligència emocional de la història .

En el noble art de la paraula , de l'oratoría, en el que el mestre va esser Jesucrist, se aconsella que per a filar un bon discurs es tinguen en consideració 5 coses.

Tópico / tono / lenguaje / presencia y autoridad

Tòpic és el tema. La Setmana Santa. (PASSIO, MORT I RESURRECCIO DEL NOSTRE SENYOR JESUCRIST) quasi res...

La més important història de la humanitat, la major lliçó, manual de vida, i missatge d'esperança que coneixem.

I si no els pareix prou, la nostra particular, única i singular manera de viure-la.

El To, és evident que parlar de la Setmana Santa requereix tranquil·litat , pau, alegria davant el desenllaç final, requereix que cada paraula que descriu el Viacrucis viscut per Jesús, brolle del cor com ho feien les paraules que ens han transmet els Sants Evangelistes en les sagrades Escripures.

A més, les bóvedes, la acústica del nostre meravellós temple ho afavoreix

Parlem ara del Llenguatge; estem a casa, a Vila-real, entre germans, i he decidit expressar-me en la nostra llengua, la que es part del nostre esser, la que hem mamat, la millor per a parlar des de el cor. La llengua en la que pense quan intente connectar el cervell en el cor per a parlar en Déu; quan reflexione, quan li rese a Déu, quan converse en els meus essers estimats que estan al cel, en mon pare.

Eixa que sona així: processons, capurulles, els flares, l'axiama, el Cristo, el encuentro, les mones de pasqua, els llongos, el paelló

Presència. Sobren paraules. Només el anime a que en silenci quan puguen vinguen i observen el que ens envolta.

Fer- ho a més a mes quasi dos anys després, quan encara tinc en la retina les imatges de la partida del meu pare al cel, rodejat de tota la estima i carinyo que me ens vareu donar a tota la família, amb la música de fons del magnífic Orgue Romàntic en el que sonava "Ànima Cristi"... la meua cançó preferida, la que me dona pau i me fica els pels de punta cada vegada que sona, no pot esser millor entorn.

Voran que m'acompanyen uns objectes avui i que he volgut compartir amb vostès. Els objectes diuen coses, contenen històries...

El microscopi, el Rosari de fusta en la Creu i el cor, el saquet del pa , las sandàlies en les que el meu pare desfilava en la Confraria de Terra santa i dos llibres. Aniré explicant-los el seu significat.

Autoritat. L'autoritat en els discursos es refereix al orador, ajuda a que les paraules que ens diu algú siguin millor rebudes per nosaltres quan qui les pronuncia sap del que parla, té un prestigi, una bagatge.

No he escrit llibres, no soc expert en res. Tampoc he investigat sobre la Setmana Santa, com si ho ha fet per exemple el nostre Delegat Diocesà per a la Setmana Santa Pascual Iluís Segura, sempre col·laborant en el nostre poble i a qui agraiïsc la seva ajuda per a poder desenvolupar la última part d'aquest pregó.

El que vaig a fer es parlar de la meua visió personal, de les meues vivències i sobre tot compartir en vostès, perquè una persona com jo que volia ser metge, apassionat de la ciència des de menut, curiós, que no pot deixar de preguntar sempre el perquè de les coses, soc a la vegada un gran defensor i promotor dels valors cristians, del missatge de Jesucrist i apassionat del misteri de la fe.

I ho faig ara que en els últims anys he anat tornant als meus orígens vocacionals, reforçant a través de l'estudi del funcionament del nostre Cervell, la neurociència, la psicologia y la intel·ligència emocional , gràcies als grans

avanços científics dels últims anys. Avanços apassionants que no ens donen més que pistes, doncs cada vegada ens adonem més, de quanta raó tenia el filòsof Sòcrates quan deia fa 2.500 anys allò de .

“solo sé que no sé nada”

La complexitat de la vida y de l'esser humà es tant abrumadora i misteriosa que no es possible la casualitat, tal com reforçava Pasteur en la seva frase que al principi els citava.

«Un poco de Ciencia nos aparta de Dios. Mucha, nos aproxima»

Arribat aquest punt me formularé a modo de reflexió algunes preguntes y les aniré contestant . Son fruit de la meua pròpia reflexió personal y la necessitat de trobar senyals, que no respostes a tot, doncs el misteri de la fe es apassionant com els deia abans, nutritiu per a l'ànima i es en el camí de la investigació i de la curiositat permanent on sempre he trobat l'aliment per a seguir caminant . Dona molta pau quan arribes a entendre que no tindrem mai la resposta a tot, es més, no es necessari tampoc.

M'acompanya un microscopi que vaig demanar per a la comunió , i que en gran esforç me van comprar els meus pares, per a veure el que es invisible als ulls; perquè no existeix no més el que podem veure, ni ha tot un mon impressionant, invisible, que va descobrir Pasteur, i que va canviar la vida de l' esser humà com els deia al principi de les meues paraules. També ni ha tot un mon invisible als ulls, que no més en el cor i l' ànima podem veure. Aquest es el que simbolitza el microscopi per a mi, investigar, saber. I per a saber, lo millor es preguntar- se.

QUÈ BUSQUEM ELS ÉSSERS HUMANS DESDE SEMPRE PER DAMUNT DE TOT?

Segur que coincidirem en que el que busquem és la felicitat.

l que és la felicitat. Es un estat emocional de benestar i satisfacció general. S'associa en amb els sentiments d'alegria, satisfacció, plaer i significat en la vida.

El passat diumenge en la eucaristia en acció de gràcies que vam compartit per a celebrar els 50 anys de la Junta Central de Setmana Santa, el nostre bisbe D. Casimiro López Llorente , repetia que la Felicitat es la vida eterna, es l'amor de Déu, perquè Déu es amor.

Recordem l'evangeli de sant Joan 4:7-8 quan ens diu

“Amados, amémonos unos a otros, porque el amor es de Dios. Todo aquel que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. El que no ama, no conoce a Dios; porque Dios es amor”

l com representem l'amor quan ens volem referir a ell... en el cor.

l es que el cor en menciona en la bíblia en nombroses ocasions . El cor es considerat el centre de la persona tant física com espiritualment.

“Levantemos el corazón. Lo tenemos levantado hacia el Señor”

Resulta que la ciència ha demostrat que el cor te molt que dir en les nostres accions, ,en les nostres emocions i sentiments.

Que som essers biopsicosocials i que el cor i el cervell es comuniquen de forma permanent.

En el cervell tenim al voltant de 100.000 milions de neurones, però el neurocardiòleg J. Andrew Armour va descobrir que el cor també té neurones, al voltant de 40.000, es el que va definir com intel·ligència cardíaca (Heart Brain)

Els dos, cervell i cor estan connectats a través del nervi vago i de la ínsula que es com un xicotet cervell que tenim dins el cervell.

Recordem la frase de Joan Pau II – la pitjor presó es un cor tancat-

Aristóteles ja fa quasi 2.500 anys deia que el Cor es l'òrgan més important del cos i deia que en ell recaient les funcions emocionals , sensorials i la acció.

Cor i amor. Els anime a que es fixen en el segon del objectes que he volgut compartir en vostès. Es el rosari de fusta que he tingut sempre penjat des de

xiquet al capçal del meu llit, que els meus pares van ficar allí per a protegir-me i que ara m'acompanya a casa penjat de una xicoteta capella que tinc al despatx.

El cor i la creu, units en el rosari, instrument per a comunicar-nos en Déu.

No me puc detindre per qüestió de temps que s'ha escrit pels grans pensadors sobre la felicitat des de els clàssics que es apassionant i enriquidor.

Me dedicaré a citar i animar-los a llegir un magnífic llibre, següent objecte que m'acompanya, l'havia llegit en angles feia un temps i des de l'any passat el tenim a Espanya en Castellà.

Es tracta de 'Una buena vida', de Robert Waldinger y Marc Schulz. Psiquiatra i psicòleg de la Universitat de Harvard. Ells han recopilat les dades del major estudi científic que mai s'ha fet sobre la felicitat al món.

Fa més de 80 anys, la Universitat de Harvard es va proposar esbrinar quina era la clau de la felicitat . Després de seleccionar centenars de persones, van començar a entrevistar-les durant anys, els van fer anàlisis i van seguir el seu desenvolupament professional i personal. Es van centrar a seguir la vida dels ciutadans des de la seva joventut fins al seu decés, indagant en les seves motivacions, la seva carrera professional i les seves relacions personals.

Els resultats van ser molt variats, alguns van triomfar, fent-se milionaris o arribant a ser presidents dels Estats Units. D'altres van fracassar o es van arruïnar, hi va haver qui va patir llargues malalties i els qui sempre van estar sans, sense cap mena de preocupació respecte a la seva salut. Però la fi, la conclusió més rellevant després de totes aquestes anàlisis estava clara: els més felices no eren els més rics, ni els més sans , ni els que gaudeixen de més reconeixement social el secret de la felicitat estava mantenir unes bones relacions personals. Com millors i més forts siguin, més temps i més felices viurem...

Fixeu-vos quina paradoxa, tants anys buscant intentant descobrir l'elixir de la felicitat i ara ve la ciència, la universitat de Harvard i ens diu el que ja ens diuen les escriptures que déu va lliurar a Moisès al mont Sinaí, amb els deu

manament que els Cristians resumim en 'Amarás a Dios sobre todas las cosas i al prójimo como a ti mismo'.

Arribats a aquest punt segur que molts de vostès s'estaran preguntant, i que té a veure açò en la Setmana Santa?

Recordem , Déu és amor. Déu creà l'home a la seva imatge i semblança. L'home s'ha passat la vida buscant la felicitat, confonent-se de camí en moltes ocasions. La ciència, poca ens allunya de déu, molta ens reconcilia com ens va deixar escrit Pasteur, i ara Harward ens diu que estimar i esser estimat ens du a la felicitat.

I llavors perquè mana Déu al seu fill al món, i el deixa morir a la Creu. Que ens va voler ensenyar amb el que celebrem en la Setmana Santa; la Passió , mort i resurrecció del seu fill?

És una pregunta que em formulava des de nen, em costava entendre, com segur que a molts de vostès els ha succeït perquè si déu era totpoderós, origen de tot el que coneixíem, va deixar morir el seu fill, de la forma que ho va fer, amb tan de maltractament i sofriment, per a ell i per als que el van voler estimar, en especial per a la seva mare la Verge Maria.

Déu es directe des de el primer moment llançant-nos el missatge de la Creu. Qui dona el més preuat que té per tu, la vida, et llança un missatge d'Amor insuperable, i després en la resurrecció, ens recorda que no tot s'acaba aquí a la terra, que també nosaltres al morir ens trobarem al cel en el pare.

Amb això em servia. Déu havia volgut cridar l'atenció a l'ésser humà feble, que s'apartava del seu consell, i ho fa enviant al món al seu fill Jesús de Natzaret a través de la Verge Maria. I ho fa fent nàixer al seu fill en la terra en un portal, humil i despullat de tota protecció més que la dels braços de la seua mare la Verge Maria i el seu espòs Sant Josep.

Durant 33 anys Jesús predica a través de la paraula i dels fets i milacres, acompanyat pels seus deixebles que ens han fet arribar els seus ensenyaments a través dels sagrats Evangelis i enfrontant-se al mal.

La meua passió en els darrers anys per la neurociència i l'estudi de les emocions va fer que aprofitant una de les peregrinacions que des de fa 13

anys fem amb la nostra Confraria de la sang de Crist i Mare de Déu de la soledat a Torrehermosa, poble natal del nostre Patró Sant Pascual Baylón, reflexionant en silenci per aquells carrers experimentara una espècie de revelació. Aquella història era una obra mestra de Déu, que a través de les nostres emocions ens ajudava a retrobar-nos en ell.

Aplicant tots els meus coneixements i aprenentatges sobre les emocions, vaig descobrir com no pot ser d'una altra manera, recorrent les estacions de penitència i intentant empatitzar amb el que van haver de sentir els diferents actors d'aquells fets, fins i tot Jesús. He escrit molt sobre açò en els últims anys.

Agraïsc a la meua Confraria de la Sang aquesta oportunitat, especialment al seu president Felipe Monfort i a l'enyorat Pascual Batalla que me va animar a participar, en eixa passió que va tindre per defensar les tradicions del nostre poble i fer gran la nostra setmana Santa. Segur que Déu li ho ha reconegut al seu costat.

En conclusió. El Via Crucis representa el major manual sobre les emocions de la història.

No en tinc cap dubte. Déu va voler amb la Passió, mort i resurrecció del seu fill, donar-nos la major lliçó de la història, perquè no la tornéssim a oblidar mai.

Sempre he cregut que Déu, creador de totes les coses ens mana senyals permanents. Va lliurar a Moisés els Deu Manaments al mont Sinaí, alguns daten aquests fets al voltant de 1500 anys abans de Crist.

Sembla que els éssers humans s'aparten dels seus ensenyaments , dels seus consells per a viure en pau i aconseguir la vida eterna. Sucumbeixen al mal.

I és en un moment geopolític molt delicat, en què alguns historiadors parlen que s'estava produint la primera globalització, entre Àfrica, Àsia i Europa , dominada per l'imperi Romà, quan Déu decideix manar a la terra (que per a mi és la universitat del cel... on ens preparem) al seu fill Jesús, que irromp en aquell món i lluita contra les immoralitats , robatoris, homicidis, adulteris, codícies, perversitats, fraus, desenfrenament. Jesús conviu amb pobles arraconats a la pobresa, la impotència la desesperança.

Jesús predica al costat dels seus seguidors contra tota regla social i religiosa de l'època, a favor de la igualtat, l'amor entre els germans, el perdó i la vida.

Evangelio según San Juan 3,14-21.

Dijo Jesús:

De la misma manera que Moisés levantó en alto la serpiente en el desierto, también es necesario que el Hijo del hombre sea levantado en alto,

para que todos los que creen en él tengan Vida eterna.

Sí, Dios amó tanto al mundo, que entregó a su Hijo único para que todo el que cree en él no muera, sino que tenga Vida eterna.

Porque Dios no envió a su Hijo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él»

El que cree en él, no es condenado; el que no cree, ya está condenado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios.

En esto consiste el juicio: la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron las tinieblas a la luz, porque sus obras eran malas.

Todo el que obra mal odia la luz y no se acerca a ella, por temor de que sus obras sean descubiertas.

En cambio, el que obra conforme a la verdad se acerca a la luz, para que se ponga de manifiesto que sus obras han sido hechas en Dios.

I QUÈ RECORDEM CADA ANY QUAN CELEBREM LA SETMANA SANTA?

Segur que hi ha dues paraules amb les quals podem definir la setmana Santa, la nostra setmana Santa de Vila-real en la qual tots estem d'acord.

La setmana santa de Vila-real és sentiment i emoció.

El terme "sentiment" en medicina es refereix a una experiència subjectiva emocional, que pot ser provocada per una varietat d'estímuls tant interns com externs, i que juga un paper crucial en la salut i el benestar dels individus.

Y la Emoció es un estímulo, aquest es informació, que genera en nosaltres una reacció, una acció.

Té un component fisiològic, Que notem. Un altre cognitiu, que pensem. I un altre conductual, que faig.

Us heu plantejat alguna vegada, quin percentatge de les nostres accions, decisions responen a la nostra part racional, i quines a la emocional ?

Segur que us sorprendrà saber el que els avanços en Neurociència han descobert en els últims anys, i és que en termes generals només el 5-10 % són realment racionals i deliberades.

A això hem de sumar que al 70-93% en termes generals de com ens comuniquem es basa en LES EMOCIONS i altres elements no verbals.

Va ser especialment el premi Nobel el 2002 Daniel Kaneman, qui juntament amb el seu company d'investigació Tversky, van demostrar que tenim dues formes de pensar; a saber

El sistema 1, ràpid, automàtic i intuïtiu. Es basa en experiències passades i emocions per prendre decisions sense un esforç conscient. És aquest el que utilitzem de forma majoritària.

I el sistema 2, conscient, pensament lent, deliberat i racional.

A través de les paraules dels Sants evangelistes Mateo, Marcos, Lucas i Juan que formen el nou testament, Déu ens ha fet arribar la gran lliçó .

Ho fa fent un recorregut a través de les diferents estacions del Viacrucis, en el qual entrem en perfecta comunió amb ell a través del seu fill Jesús i els diferents personatges amb els quals interactua durant el seu trànsit a la vida eterna.

I ho fa, quan hi participem, ajudant-nos a empatitzar amb les emocions i sentiments que devia sentir Jesús, la seva mare la verge Maria i els seus deixebles.

Després de molts estudis previs va ser el psicòleg Paul Ekman qui el 1972 en la seva Teoria de les emocions, en va definir 6 com a bàsiques i universals.

Són la IRA / ASCO / MIEDO / ALEGRIA / TRISTEZA / SORPRESA

Som 8.000 milions d'habitants a la terra, ja que aquestes emocions són comunes a tots els éssers humans, aquest fet reafirma el nostre origen comú, la nostra germandat. Que som tots fills de Déu.

Estudis posteriors, per exemple el d'Alan Cowen identifica un total de fins a 27 emocions, i la interconnexió de les mateixes podria donar-nos fins a 270 emocions diferents que experimentem els éssers humans i a través de les quals ens comuniquem. Totes les emocions tenen la seva funció, les positives i les negatives. Ens ajuden a prendre consciència de les coses, dels sentiments propis i del altres.

Recordar, l'emoció és informació que ens ajuda a l'acció.

I ací, la gran obra mestra amb què Déu ha creat a l'ésser humà; la capacitat d'abstracció i de consciència .

Parlar d'aquest apassionant tema ens portaria hores, i crec que ha arribat el moment de fer un repàs per aquest magnífic manual diví de gestió de la intel·ligència emocional que és la Setmana Santa i com l'hem adaptat a Vila-real a la nostra forma de ser, fent-la única cuidant el llegat dels nostres avantpassats, i adaptant-lo a les necessitats d'avui.

Fent-ho amb profund respecte i sense oblidar el que celebrem; Recordar el camí que Déu ens va ensenyar , a través de la mort del seu fill Jesús a la Creu per assolir la felicitat, que és la vida eterna.

És molt ric el programa que la junta central de Setmana Santa ha elaborat per a aquest any 2024.

La trobada d'Armats i la peregrinació a Torrehermosa organitzats per la Sang, la concentració de bombos..... Via Crucis amb el trasllat del Crist de l'Hospital fins a la nostra Arxiprestal... la celebració el diumenge passat de la eucaristia en acció de gràcies, aquest pregó i, tots els que ens queden per viure i

compartir.... Laquima Vere, processons. Vos convida a tots a participar, a que ens visiten, ja que tenim una Setmana Santa única i de la qual ens podem sentir molt orgullosos.

Em centraré ara en la part final del meu pregó en els dies cim de la Setmana Santa, recorrent breument les estacions del Via Crucis que va viure Jesús i enumerant en cadascuna d'elles les emocions que percebo, intentant comprendre-les i gestionar les mateixes,

A percebre, comprendre i gestionar les emocions. És el que s'anomena la intel·ligència emocional. Terme desenvolupat pels psicòlegs Peter Salovey i John Mayer i que ha divulgat en els últims anys Daniel Goleman.

Els anime a fer aquest exercici amb mi en aquests moments i que ho facen quan participen en tots els actes que ens queden per viure, i en els quals mereixen una consideració especial les processons , manifestacions en las que les nostres 10 confraries representen a la perfecció aquelles últimes dies de Jesús en la terra.

I ho fan a través d'una estètica pròpia, de l'art, del magnífic patrimoni que hem heretat de l'esforç dels nostres avantpassats. I és que Déu ha dotat alguns dels nostres germans d'un poder especial; el de transmetre a través del seu talent creatiu, emoció i sentiment. Els artistes.

Miren , el cervell guarda de forma única els records emocionals. El 90% de la informació que processa el cervell és visual. Som capaços de recordar el 90% del que veiem, 20% del text,10% del so.

D'aquí entendran el refrany de "Val més una imatge que mil paraules".

I això va fer Déu , donar-nos la més portent de les imatges per als Cristians, LA CREU, i això fan les nostres confraries, intentar representar mitjançant l'art dels nostres artistes imatges que ens facen percebre emocions, per poder-les comprendre i gestionar.

PRIMERA ESTACIÓ: JESÚS ÉS CONDEMNAT A MORT.

Que emocions va poder sentir Jesús. En aquell moment en mans de la multitud demanant la seva mort, davant Pilats, que acaba rentant-se les mans, amb poder per soltar-lo o crucificar-lo, comparant-se amb Barrabàs, sense entendre el seu delictes...

Segur sentiria Abandonament, abatiment, abús, aflicció , agosarat, greuge ,agressió, amargura, angoixa, ansietat, asco, contrarietat, decepció, tal vegada derrota, desamor, perquè era un home... però també esperança i confiança en el pare que en la oració de l' hort de l'olivera li havia comunicat la seva missió...

I Pilats. Ànsia, asombro, confusió, enfado, horror, por (lo escrito, escrito está), angoixa (por haver de decidir), susto...

I la multitud. Exaltació, impulsivitat, venjança, rancor, odi

Reflexionem quantes vegades a la vida ens sentim Jesús davant el judici injust, quantes vegades ens rentem les mans com a Pilats, o jutgem des de l'odi i el rancor, diluïts en la multitud i salvant a Barrabàs.

No hi ha millor imatge per poder sentir totes aquestes emocions i reflexionar i aprendre'n com admirar l'Ecce Homo. Obra propietat de la Il·lustre Confraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist i Mare de Déu de la Soledat. Obra única del nostre Fill Predilecte, José Pascual Ortells López.

Abans del seu arrest, Jesús ora a l'hort de les Oliveres ,al jardí de Jetsemaní. Jesús enfronta emocions d'angoixa, de por i desesperació davant el que està per venir, però finalment se sotmet a la Voluntat de Déu conclou les seves paraules amb l'oració " Però no es faci la meua voluntat, sinó la teua".

Amb la decisió d'acceptar la voluntat de déu per salvar el món, Jesús va haver de passar de les emocions negatives de la por i l'angoixa a les de la calma, condescendència, compromís, paciència , benevolència, pau...

Pensem les vegades que nosaltres ens sentim així quan ens enfrontem a deures i com els gestionem.

És la Confraria de la Germandat Franciscana de Terra Santa la que ens ajuda a aquesta reflexió en el seu pas de l'Oració de l'hort , obra de 1957 de l'escultor Carmelo Vicent Súra.

SEGONA ESTACIÓ: JESÚS AMB LA CREU A COLL.

Havent acceptat el seu destí, posant la seva vida en mans del Pare, Jesús Carrega amb la Creu.

Però abans se'l sotmet a la flagel·lació, al càstig, al terrat.

Imaginem les emocions de por, dolor, tristesa, abandonament i compassió que sentiria Jesús.

Intentem posar-nos a la seva pell I admirem La imatge de l'escultor Ramon Bretchat, d'Olot de 1944 al pas de la Confraria de la Germandat Franciscana de Terra Santa " La Flagel·lació del senyor"

Pensem les vegades que carreguem amb les nostres creus amb resignació , sense entendre i agrair que moltes vegades aquestes són part del camí, de l'aprenentatge, de la domesticació dels nostres egos.

TERCERA ESTACIÓ: JESÚS CAU PER PRIMERA VEGADA.

Imaginem Jesús, camí cap al Calvari. Només, humiliat, abandonat.

Imaginem quines emocions sentiria, abús, aflicció, derrota, segur que cert desori i desampar, tristesa.

Cau i ningú l'ajuda. Però percebre l'emoció d'acceptació del seu destí i la confiança i amor pel pare li fa aixecar-se.

Pensem les vegades que ens caiem des de nens i ens aixequem una i altra vegada, especialment quan tenim alguna cosa per tornar-nos a posar en peu, un propòsit, i l'amor de Déu i dels nostres éssers estimats.

Nietzsche dijo: "Quien tiene algo por que vivir es capaz de soportar cualquier como", ens ho ensenya també el neuròleg i psiquiatre Viktor Frankl en la seva

obra mestra de la psicologia existencial " l'home a la recerca de sentit", obra de recomanada lectura.

Pensem també quantes vegades veiem els nostres germans caure, i com que a Jesús li va ocórrer no ajudem els qui ens demanen auxiliar.

QUARTA ESTACIO: JESÚS TROBA LA SEUA MARE.

Costa pensar que emocions sentiria Jesús quan enmig de la gent es troba amb la seva mare. I Maria, que ja sap el desenllaç, resulta absolutament admirable des de la debilitat humana, la seva enteresa, la seva confiança, la seva nostàlgia.

Poques coses han de ser més dures que veure un fill morir, i més veure com mor en mans d'una justícia injusta. Recordeu les paraules de l'inici del pregó del professor Pasteur, davant la mort dels seus fills.

Aquesta és una de les escenes que més em fa reflexionar quan medite.

L'escena és magníficament representada pel pas de la confraria de Nuestro Padre Jesus Nazareno i María Santísima de la Caridad fundada el 2003, obra de 1975 de José María García Gallardo.

Admirar-la al compàs de la música de l'agrupació Musical Verge de Gràcia, fica els pels de punta, sobren paraules.

CINQUENA ESTACIÓ: EI CIRINEO AJUDA A JESÚS A PORTAR LA CREU.

Sorpresa, alegria, gratitud , assossec, alleujament, segur que algunes d'aquestes emocions va sentir Jesús quan es troba de forma inesperada amb l'ajuda del Cirineo, que ve de lluny, que no el coneix , que no era deixeble d'ell i ara que ara acudeix al seu auxili.

És el primer missatge d'esperança que ens ensenya el pare...

I el cirineu, devia sentir por, curiositat, vergonya , tal vegada , però després segur que Pietat i amor.

Reflexionem sobre la importància de portar la creu i ser Cirineo, ja que estarem en tots dos rols moltes vegades en la vida, i les creus amb l'ajuda i l'amor dels germans es porten millor. Acceptem una important dosi de sorpresa i curiositat en aquesta vida.

És la germandat Franciscana de Terra Santa amb el pas de l'escultor Pascual Amorós de 1943 la que proceSsona aquesta important escena.

SISENA ESTACIO: LA VERÒNICA EIXUGA EL ROSTRE DE JESÚS.

A l'anterior estació el Cirineo alleuja Jesús, per sorpresa , sense preveure'l, sense la voluntat d'ajuda . L'ajuda amb el pes físic de la Creu.

Ara és La verònica, de la qual res sabem, la que sortejant tota mena d'obstacles davant la multitud vol netejar el rostre ferit i desfigurat de Jesús.

És un gest, que resta pes a Jesús del cor.

Imagine els sentiments de Jesús davant el gest de valentia i afecte de la Verònica. Alegria, gratitud, sorpresa, , tendresa...

I la verònica valentia, pena, llàstima, carinyo, però també amor, estima, respecte, compassió.

Ens ensenya una cosa molt important el pare en aquesta estació , i és que el simple gest d'afecte, carinyo, ja reconforta el cor, ajuda a seguir endavant, ens dona forces.

És la Confraria de la Santa Faç fundada el 1946 la que ens ofereix una preciosa escena de la Verònica 1954 i de Jesús de Natzaret 1956 del nostre fill predilecte l'escultor José Pascual Ortells.

SETENA ESTACIÓ: JESÚS CAU PER SEGONA VEGADA.

En aquesta estació, Jesús ens mana un clar missatge d'humilitat. Segona vegada que cau pel pes de la Creu i el maltractament. Caurem una i dues i tres vegades... de les caigudes s' aprèn. L'important no son les vegades que caem, sinó les que ens aixequem, si sabem on anem.

Jesús sap que va a trobar-se amb el pare. La mateixa Creu que porta al coll, que li afligeix patiment i dolor, el portarà a seure a la dreta del pare.

Ho sap, per això reflexionant pense que Jesus havia d'experimentar en aquells moments les emocions de bondat, compassió, amb el pare, esperança, Fortalesa...

VUITENA ESTACIÓ: JESÚS ES TROBA AMB LES DONES DE JERUSALEM.

Les dones es colpejaven el pit i llançaven laments per Jesús. Sentirien horror, amargura, ansietat, derrota, còlera ,Dolor, dol, tristesa...

Tanmateix Jesús sorprèn, primer dirigint-s'hi, ja que en aquells temps les dones no eren dignes de ser interpellades.

Jesús sentiria inquietud, preocupació, valentia per amonestar-les, amb les paraules concretes, sense hipocresia.

Quantes vegades ens ocultem en aquesta Societat sota paraules ambigües, pensant que dient la veritat i donant el bon consell ferim, preferim quedar be. . Quantes vegades agrairíem que ens amonestaren ajudant-nos a créixer.

Entre les dones estava María magdalena .

Es la nostra confraria de Santa Maria Magdalena qui ens ofereix un magnífic pas del Crist de la Misericòrdia amb Sant Joan i Santa Maria Magdalena, recordant aquesta important escena.

NOVENA ESTACIÓ: JESÚS CAU PER TERCERA VEGADA.

No importa quantes vegades caiguem, sempre n'hi haurà una d'última, potser la pitjor, la prova més terrible en què estem cridats a trobar les forces per arribar al final del camí. Per a Jesús el final és la Crucifixió, sembla absurd, però guarda un propòsit més elevat, el de salvar-nos a tots. Profund amor és el que sentiria Jesús per tornar a aixecar-se i carregar amb la Creu.

DESENA ESTACIÓ: JESUS ÉS DESPULLAT DE LES SEUES VESTIDURES.

Por, horror , tristesa , vergonya, sentiria Jesús en aquells moments tan durs, l'amor, la compassió i l'esperança l'ajudaven a seguir avançant , a un final que escrit estava.

Quantes vegades ens despullem, ó despullem als demás o no abriguem a qui ens suplica protecció.

ONZENA ESTACIÓ: JESÚS ÉS CLAVAT A LA CREU.

Jesús clavat a la Creu, flanquejat per dos maleïts, despullat de tot i ell , es dirigeix al pare i tal com ens conta Lucas l'evangelista resa: "Padre perdónales porque no saben lo que hacen".

Hi pot haver més lliçó d'empatia , amor i compassió? El perdó com a teràpia per a la sanació. Ho practiquem, o ho neguem i acaba mancant les nostres entranyes?

DOTZENA ESTACIÓ: JESÚS MORT A LA CREU

Jesús expira, però abans amb veu potent exclama: "Pare, a les teues mans encomane el meu esperit".

Destaquen en aquest passatge les emocions de Calma, pau, assossec, confiança en el pare.

El centurió en escoltar les últimes paraules de Jesús va haver de quedar embriagat per les emocions de comprensió , honestedat, justícia, amargura... per això va dir " Realment aquest home era just"

Ens convida el pare a reflexionar sobre la confiança, tan necessària en la nostra vida.

Confiança com la que Jesús tenia en el seu Pare i així ho comprovem en les imatges el Crist de la Misericòrdia, de la Confraria de Santa Maria Magdalena, fundada l'any 2000; una imatge obra del sevillà Manuel Ramos Corona. I també

el nostre venerat Crist del Silenci, de la Confraria del Santíssim Crist de l'Hospital, fundada en 2001.

TRETZENA ESTACIÓ: JESÚS ÉS BAIXAT DE LA CREU I ENTREGAT A LA SEUA MARE.

Ara és, en la imatge de la Mare de Déu (com li agradava a Mossén Guillermo que cridarem a la nostra mare) sobre la qual el pare vol que ens centrem.

A l'Amor suprem de la mare cap al seu fill, que li ha estat arrabassat injustament, amb un previ patiment inhumà, al qual hem de parar atenció com a lliçó divina.

Deixe a la seua reflexió les emocions que la Mare de Déu sentiria en aquells moments amb el cos del seu fill als seus braços. Són moltes , moltíssimes i ens diu tantes coses prestar atenció i comprendre-les.

Aquesta escena és protagonista en molts del nostres passos de les nostres confraries. Els vila-realencs i vila-realenques tenim una especial connexió en la mare de Déu. La seva aparició al pastoret de l'ermita ens ha marcat i acompanyat al llarg de la història. Es la nostra Patrona, la Mare de Déu de Gràcia i celebrem junts amb gran estima moltes de les seves advocacions en la nostra ciutat, en especial destacaré la del Rosari i la Puríssima .

La devoció de Vila-real per la Mare de Déu es fa també palesa en la seua forta presència a les nostres processons. La Mare de Déu de la Soledat, de Pascual Amorós, que processiona amb la Confraria de la Puríssima Sang; la Mare de Déu dels Dolors, de José Ortells, que custòdia la Confraria de la Mare de Déu dels Dolors, fundada l'any 1952; la Mare de Déu de les Angústies al peu de la Creu, obra de Salvador Octavio Vicent, i que pertany a la Germandat de la Santa Creu i Mare de Déu de les Angústies, fundada l'any 1952; la Mare de Déu del Carme, del vila-realenc Julio Pascual Fuster, que processiona amb la Venerable Orde Tercera del Carme, confraria fundada l'any 1718; la María Santíssima de la Caritat, de José María García Gallardo, que pertany a la

Venerable Confraria del Nostre Pare Jesús Nazareno i Maria Santíssima de la Caritat, que és la més jove de les nostres confraries, fundada l'any 2003.

CATORZENA ESTACIÓ: JESÚS ÉS POSAT AL SEPULCRE.

Es desenvolupen a partir d'aquí i fins a la resurrecció de Jesús, molts actors , molts esdeveniments , replets també de sentiments i càrrega emocional.

Aquesta escena es una de les escenes que més ens emociona. Es la Germandat del Sant Sepulcre fundada en 1944, qui ens regala al cor una de les millors obres mestres de nostre fill predilecte l'escultor Ortells.

Crist Jacent de 1955. Procciona a muscles dels germans de la confraria pels carrers en la processó del divendres Sant, i en tornar a l'església, en apagar les llums , tots a fosques , en silenci respectuós , després de deixar de tocar els instruments que acompanyen a la corporació Municipal de la nostra Banda la Unió Musical la Lira , entra acompanyat ficant- nos els pels de punta al so de corneta, tambor i llances dels judios de la sang.

Per a sentir-ho ni ha que estar ahí, es indescriptible.

Els convide que pensen aquests dies, en ells.

I ens queda un objecte que m'acompanya. Es un saquet del pa.

Un saquet que té més de quaranta anys. Que de xiquet utilitzava per anar a la panaderia de Carmen, després de José María al carrer Exèrcit, al meu barri de l'Hospital.

L'he volgut dur per a simbolitzar la part de celebració de la Setmana Santa, la pasqua, la Resurrecció de Jesucrist.

Després del encontre de bon matí el diumenge, on es troba el Crist Ressuscitat de la nostra Arxiprestal i la Mare de Déu del Carmen, després de la traca, els coloms al vol... ens preparem en família i amics per a festejar en alegria que déu ha ressuscitat. Que després de la tempesta sempre arriba la calma, que després de la obscuritat arriba la llum... que després de la mort, arriba la vida eterna al costat del pare.

Quantes mones de Pasqua he ficat en eixe saquet, de les que feia ma mare a casa. Quantes pasqües en els amics en la pandilla als masets, o al Termet amb els meus pares de menuts...

Esta part més lúdica també es entraneyable... però donat que molts dels qui m'han precedit s' han centrat també en ella, només la cite, doncs també aquesta part ens fa sentir importants emocions.

Acabe les meues paraules felicitant i saludant a la presidència d'aquest acte: mossèn Javier Aparici, rector de l'Arxiprestal i vicari general de la diòcesi de Segorbe-Castelló; la secretària de la Junta Central de Setmana Santa, Mª Dolores Broch, el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Vila-real, Emilio M. Obiol, i la presidenta de la Junta Central de Setmana Santa, Carmina Arrufat. També salude al nostre Fill Predilecte Rafael Beltrán Moner i la seua esposa Mari Carmen Janés.

L'enhorabona a la Confraria de l'Any, la Confraria de la Verge dels Dolors, i agraïment als seus bombos i tambors que ens han acompanyat: bombos i tambors que fiquen la incomparable banda sonora de la nostra Setmana Santa.

Felicitats també a la Capurulla de l'Any, Blanca Remolar; així com a la presidenta de la Caixa Rural de Vila-real, Sonia Sánchez, fent extensiva la meua facilitació a la Fundació i Caixa que presideix, sempre al costat del nostre poble i de la Setmana Santa de Vila-real.

Felicitar també a Veus de Cambra, a Rosanna i Gisela, Vicent i Natasha, per la seua magnífica actuació durant aquest acte. Com deia Sant Agustín: 'Quien canta, reza dos veces'.

No vull deixar d'agrair i saludar també a la presentadora, la nostra periodista 20 de Febrer, Mónica Benavent.

I a vostès el anime a participar aquests dies de tots els actes que ens esperen per a compartir la nostra fe, devoció, sentiments i emoció i per a continuar anunciant l'evangeli, la paraula de Déu, aquests dies celebrant la Setmana Santa, celebrant la passió, mort i resurrecció del Nostre Senyor Jesucrist.

Moltes gràcies.